

Iz spominov na babico.

Bilo je pred davnim časom, ne vem vže natanko, kdaj? Tedaj sem bil majhen in dobro se mi je godilo.

Imel sem babico, skrbno, blago babico. Ljubila me je kakor zenico v svojem očesu, in jaz sem ljubil njo z najprisrčnejšo otroško ljubeznijo. Učila me je moliti, pesni mi je pela, pripovedovala pravljice, in jaz sem bil srečen v njenem krilu, neizmerno srečen . . .

Kadar pa se je po dolgej mrzlej zimi jela nasmihati svetu cvetoča vzpomlad, prerajajoč dol in goro, hrib in plan, polje in vrtove, tedaj je počela pripovedovati naša babica, da napoči skoraj nje najlepši praznik. Mesec ali tudi več dnij naprej spodbujala me je k pridnosti in poslušnosti, obetajoč mi, da se bodem jedino pod tem pogojem, da sem priden in poslušen, smel ž njo vred veseliti njenih najlepših dnij v letu.

Ako pa hočete vedeti, katerega godú je tolikanj težko pričakovala naša babica, povem vam, da je bil to dražestni majnik s svojimi šmarnicami. Vsa srečna je bila, kadar so se približale leté, in srečen sem bil jaz, ko sem ž njo vred pohajal tiste dni v cerkev molit nebes Kraljico.

Za rana zjutraj sva vstajala. Komaj je odzvonilo „prvo,“ vže je bila babica ob mojej postelji in me budila. Toda menite li, da sem vstal takòj na prvi klic? Samega sebe se zdaj sramujem, da sem bil takó zaspan včasih. Dobro, da je babica vedela za to mojo bolezen ter poznala tudi zdravilo zánjo! Veste, kakó je napravila? V prvo me je poklicala, v drugo prišla za nasek, a v tretje za „sladke“ — pa sem vstal. In žal mi ni bilo nikoli.

Napravivši me, pogledala je babica na staro stensko uro, je-li bode vže čas iti v cerkev. Dobro je poznala nánjo, nihče bi je ne bil mogel ukaniti. Jedino to je bilo napačno, da je naša ura večkratov rada počivala. Vender tudi to ni kaj prida motilo babice: primerno je preštevilila tudi brez stare ure, kdaj ima zvoniti „drugo.“

Takrat pa je bil čas odhoda. Slabo četrť ure smo imeli od nas do cerkve; toda babica je bila stara, hodila je počasi, čeprāv sem jaz zdaj pa zdaj stekel pred njo ter jo poredno povlekel za krilo.

Prišedši v cerkev pokropila je babica sebe in mene z blagoslovljeno vodo, naredila najprej meni, potem sebi velik križ na čelo, usta in prsi ter se ponižno in globoko priklonila Najsvetejšemu. Potem je šla, pokleknila pred šmarnični oltar ter naravnala mene prédse.

Krasno je bilo, kadar so se pričele in vršile šmarnice. Vsa v cvetji in lučih zrla je nebeška Kraljica z nadoltarne slike dopadljivo na svoje čestilce. Sladák vónj šmarnic in drugih vzpomladnih cvetic se je širil po cerkvi, orglje so se mogočno glasile in slavospevi Mariji v čast so zveneli po božjem hramu. Krasno je bilo, prekrasno, da je moralo biti pobožno slednje čuteče srcé . . .

Naša babica ni znala brati na molitvenik. Zato je prebiralā mej svetim opravilom rožni venec moleč kar najiskreneje. Vmes pa je obračala náme svoje skrbljivo oko, da sem imel roki lepo skleneni k molitvi in se nisem ozrl drugam nego k oltarju.

Po maši je ostajala babica še v cerkvi. Imela je mnogo prijateljev in znancev, a vse je hotela Bogu priporočiti v gorečej molitvi.

Še-le kadar se je poizgubila iz cerkve velika množica ljudij, dvignila se je babica ter namignila meni za odhod.

Tedaj je bilo navadno okrog šeste ure. Na vzhodu je vže svetilo zlato solnce. V neskončnej milosti je obrobľalo s svojim zlatom vrhove gorã ter obsevalo vse drugo stvarstvo. Po grmovji so žgolele ptice tako prizrčno in veselo, da se je človeku srce topilo ob njihovem petji. Z vrtov pa so dehte le cvetice in drevesa . . .

Bila so to majnikova jutra v prirôdi in v srei mojem!

Mih. O. Podtrojški.

Vzpomladi.

(Slička; spisal Župčev.)

o se vé, da ste je dolgo in težko pričakovali, otroci ljubi, krasne vzpomladi! A sedaj je vže tù, kraljica vaša, ki jej spletate lepe vence in jo radostno pozdravljate: „A, a, a, vzpomlad je vže prišlá!“ Kaj nè, kako vam se širijo mlada prsa, ko zopet dihate v sé sveži vzpomladanski vzduh in skačete po zelenih grivah (tratah). In to rumeno solnčice? Jélite, kako prijetno vam deje, ko vam zbranim takó-le pred hišo ogreva rudeča ličeca ter ljubko razliva svoje žarke po rodovitem polju in skalnatih bregovih. Gorkeje in gorkeje sije, ter vzbuja iz spanja prirodo in daje jej novih močij! Dà, dà, vrnila se je zopet vaša kraljica krasno ovenčana! Poglejte le njene hčerke, kako ponosno stopajo za njo in jo spremljajo! Drevesa zdaj pa zdaj ozelené in se oblečejo v krasno opravo. Vže poganjajo popke in skoraj bodo v evetji. Cvetice radovedno vzdigujejo iz tal svoje glavice in jedva čakajo, da dobé pisano krilce! Prijazno vam kličejo, otroci ljubi, da pridete in duhate njih prijetno vonjavo. Tam le v ónem grmičku ponižna vijolica dviga svojo glavico in vas uljudno vabi, da se napojite njenega lepo dišečega duhá, a poleg nje klanja vam se trobentica z zlatim svojim oblačilcem, češ, ne prezrite tudi mene! Ohò! Kdo pa je ta bahač tù? Ali ga poznate? Hentaj ga, kakó je mošk, kar nič se ne meni za svoje sosede, ampak drži se kot vojak po konci! Zvonček ponosni je, ki v svojej domišljavosti meni, da je res nad vse in vas izzivlje, češ, glejte me, poniglavčki mali, kako sem vzrasel visok in raván kot sveča. Hà, hà, to pa ni lepó, jélite, da nè, to samooblastno bahanje. Misli li ta sanjač, da ima sam od sebe to visoko in vitko rast? Le pómnite, čitateljčki dragi, kar vam povem: še utépalo se mu bode zastran njegove ošabnosti. Pride čas, ko bode potrť moral vzdihovati in dati glavico proč, a potem se ne bode več ponašal ter se zlobno smijal nežnej vijolici! Jélite, da vam je ponižna vijolica bolj všeč . . .

A pustimo tega bahača in idimo dalje pod milo nebo, v vedro, krasno naravo! Glejte, nad nami je jasen višnjev oblok, ki se daleč tam za ónimi visokimi gorami — vsaj takó se nam dozdeva — dotika naše zemlje. Po neizmernem tem obloku peljá se veličastno — krasen voz — zlato solnce. Uprav sedaj vzhaja v